

[Socialministeren.]

og Søfolk m. m. Førstnævnte Forbund bestod af to Afdelinger, den ene for Dampskibe og den anden for registreringspligtige Sejlskibe, herunder Fiskefartøjer, medens sidstnævnte Forbund, der ikke var delt i Afdelinger, omfattede ikke-registreringspligtige Sejlskibe, herunder Fiskefartøjer.

Under den Overvejelse af den tvungne Ulykkesforsikrings Omorganisation, som foregik under Forberedelserne af Ulykkesforsikringslovens Revision som Led i Socialreformen, var det først paatænkt at samle hele Forsikringen i fire Ulykkesforsikringsforbund, nemlig to for Landbruget m. m., eet for Industri og Handel og endelig eet samlet for de Arbejdsgivere, som tilhørte Søens Omraade. Da Planen om en saadan fuldstændig Ordning paa Grundlag af Forbundstanken maatte opgives, bibeholdt man imidlertid det fælles Ulykkesforsikringsforbund for Søens Arbejdsgivere, idet man som bemærket her, i Modsætning til hvad Forholdet var paa Forsikrings andre Omraader, allerede havde Forbundstanken ført ud i Livet. Resultatet blev den i § 16 i den nugældende Ulykkesforsikringslov indeholdte Bestemmelse om et fælles Ulykkesforsikringsforbund for Søfart og Fiskeri.

Det havde oprindeligt været Hensigten, at Ulykkesforsikringsforbundet for dansk Søfart og Fiskeri skulde have været organiseret som et fælles Hele, om end selvsagt med en tarifmæssig Deling i Grupper, alt efter den større eller mindre Risiko. Imidlertid viste det sig, at det var vanskeligt at udføre dette i Praksis, idet der i Virkeligheden ikke forelaa tilstrækkelig betydelige Fællesinteresser for det samlede Forsikringsomraade. Den endelige Ordning blev derfor, at Ulykkesforsikringsforbundet ved de af Socialministeriet under 16. December 1933 stadfæstede Vedtægter blev delt i to Afdelinger, nemlig Søfartsafdelingen og Fiskerifafdelingen, der vel havde et vist i Vedtægten nærmere fastsat, administrativt Fællesskab og arbejdede under solidarisk Ansvar, men i øvrigt var konstitueret som to selvstændige Helheder inden for Forbundet med selvstændig Præmieansættelse m. m.

Naar jeg nu har ment at burde fremsætte Forslag om, at denne faktiske Deling efter Erhverv, som har fundet Sted inden for Ulykkesforsikringsforbundet, maa finde sit ydre Udtryk deri, at hver af de nævnte Afdelinger ogsaa efter Loven fremtræder som et selvstændigt Forbund, imødekommer jeg derved et Ønske, som er fremsat over for Ministeriet af begge Ulykkesforsikringsforbundets nuværende Afdelinger samt af

Dansk Fiskeriforening. Dette Ønske er begrundet dels i de Vanskeligheder, der i de forløbne 4 Aar har været med at administrere en fælles Ordning med 2 Afdelinger; dels i, at en Sammenslutning i eet Forbund ikke har medført rent kontormæssige Besparelser af væsentlig Betydning. Da Delingen er anbefalet af Direktoratet for Ulykkesforsikringen, og da der, som nærmere forklaret i Bemærkningerne, næppe kan lægges afgørende Vægt paa det solidariske Ansvar inden for det samlede Ulykkesforsikringsforbund, har jeg ikke ment at burde modsætte mig den foreslaaede Deling.

Ud over de af Forslaget til Ændringen i Ulykkesforsikringslovens § 16 følgende rene Konsekvensændringer har man dernæst i § 5 stillet Forslag om, at Regelen i Ulykkesforsikringslovens § 18, hvorefter Forsikringsselskaberne kun har Udpantningsret og privilegeret Stilling med Hensyn til Præmier, som skyldes af en forsikringspligtig *Arbejdsgiver*, udvides til ogsaa at omfatte Præmier, som skyldes af *selvstændige erhvervsdrivende*, som har forsikret sig personlig efter Ulykkesforsikringslovens §§ 55, 58, 59 eller 74.

Endvidere har man i Lovforslagets § 6 foreslaaet en Indskrænkning i Ulykkesforsikringslovens § 24, der giver Sygekasserne Adgang til Refusion fra vedkommende Forsikringsselskab af de i de første 13 Uger efter Ulykkestilfældet udbetalte Dagpenge. Som det fremgaar af Bemærkningerne til det oprindelige Forslag til den gældende Lov, er denne Regel — der var ny i Loven af 20. Maj 1933 — nemlig udelukkende begrundet i, at man fandt det rimeligt, at Erstatningsydelsen i de paagældende Tilfælde fuldt ud kom til at paahvile *Arbejdsgiveren*. Dette har dog ikke fundet Udtryk i selve Lovbestemmelsen, der uden at sondre mellem Forsikringer, tegnet af en Arbejdsgiver for de af ham beskæftigede Personer, og Forsikringer, tegnet i Henhold til Lovens Bestemmelser om Forsikring for selvstændige erhvervsdrivende, blot bestemmer, at Refusion skal finde Sted, for saa vidt det drejer sig om Tilskadekomst, der begrunder Krav paa Pengeydelser efter Ulykkesforsikringsloven.

I Overensstemmelse med den anførte Begrundelse foreslaas det, at Regelen ikke kommer til at gælde, hvor det drejer sig om Forsikring tegnet af selvstændige erhvervsdrivende i Medfør af §§ 55, 58, 59 eller 74 eller om et under Forsøg paa Redning af Menneskeliv indtruffet Ulykkestilfælde, for hvilket Erstatningspligten efter Reglerne i § 75 paahviler Staten.